

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת לְרִלָּה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק כ'

קונטרס 80

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

...הבן איש חי וזהוהר

המשר עמוד יג...

להתזיק בלפדו הקדוש של התקונים וזהוהר יחיד ורבים מעור יגזו

ריח של קדשה וטהרה נודף מספריו

רבינו יוסף חיים בעל הכף איש חי זכר צדיק וקדוש ללככה זכותו וגו' עליו אמן, ידוע שכל ספריו של רבינו הגדול יוסף חיים, ובמיוחד ספר "כף איש חי", אפסידים קדשה וטהרה עליונה, שפסע של ההנה בספריו של רבינו מרגיש קדשה ועדו נפלא, ולשונו הנהגה של רבינו מחזיקה יראת שמים עמסה ומטהרת הלכות, כפי שפרגיש כל אחד. ודבר זה הוא מן הפסקסמות והנודעות אצל כל מי שלפדו בספריו רבינו, וקמו שפכר העיד על זה כפספרסם הגאון רבי יעקב דוד הוא הרידק"ו (בה של סלוצק ואחר כך בצפת) שאמר שריח של קדשה עליונה וטהרה נודף מספריו של רבינו וכל המודד בהם מרגיש כך.

היה אוכל חליו בטוהרה

רבינו הגדול יוסף חיים זכר צדיק ללככה היה עובד את בוראו בקדשה גדולה שפכדשות וטוהרה גדולה שפכדשות, ונדל קדשות וטוהרות הוא דבר שהיה לפלא ולמפת שלא נראה ולא נשמע בכל הארץ לא בדרור ולא בדרור חסידים לו, שהיה אוכל חליו לטוהרה כלו כמין חסידים, ומקרישוחו וסגופיו היו להפליא שכל ימי היה שרוי בתעניות וסגופים שונים לטהר את ספריו מכל וכל.

ידוע שעשה גם את תקון ההנה שהוא תענית של שש שנים רצופות יום אחר יום

וכמו שידוע שעשה גם את תקון ההנה שהוא תענית של שש שנים רצופות יום אחר יום, וגם אחר כך היה מסייר כל ימיו בפרישוחו וטוהרות (ומוכא כל זה בהקדמת ספריו של "דעת ותבונה" ממלמידו הקרוב אליו רבי בן ציון סרדכי חז"ל זכר צדיק ללככה). והנה פרוש לגמרי מכל עניניו ותעניותיו עולם הזה, וכל זה יחד עם דבקותו ואהבתו לבוראו, ואהבתו לתורה שהיתה אש יסודת בלככו וכמו שרואים מכל ספריו (וגשו בהקדמה לספרו בן איש חי מה שכותב על אהבתו לתורה דברים נוראים ומפחילים), וכל חיו היה עוסק ועמל בתורה לשמה ובעבודת התפלה ותקונו הנפש, ומידת וטוהרה כפי משינו לשם שמים לכבוד בוראו, וכמו שרואים מהקדמותיו לספריו כמה היה נזהר ונבא ונחמד שכל תורתו ומשינו היו צדים וטוהרים לכבוד השם והתקדש רצונו, והכל מגדל אהבתו ודבקותו בבוראו.

ואת כל קדשותו וטוהרותיו הכניס רבינו לתוך ספריו הרבים, וכמאמר המפרסם של הבעל שם טוב הקדוש "כח הפועל בנפול", כך שכל המודד בספריו מרגיש מיד נעמיות נפלאה של קדשה וטהרה.

גלוי אליהו הנביא

וגו מה שכתב שם עוד רבי בן ציון חז"ל זכר צדיק ללככה, שפשו שרבינו היה אוכל חליו בטוהרה, לכו כל המשתרעות שבביתו היו או ידלות טעות שלא הגיעו לפרקו, או זמנות וכו', וכל זה כדי ללכלל בטוהרה עו שם. והנה בקדשה לה נכתב את איון קדשה מפלא ואמתי אשר היה עם הצדקה פחת שרה בחו חליו השלום (סכתו של הגאון רבי אליהו טהני אש"א), ראש ושיבת ברכי יוסף, באו בכני ברכי, אשר נכתב וכתבה מאותו ידלות טעות אשר היו שרירות בביתו של רבינו, והיתה אז יתוסף קנה בת "א שנה, והיתה אוקרת שפשו בעליו היו רצות לכות ולשפש את רבינו בהקנת הפסאליים והפשישים, לכו מן החסידות וכל אחת היתה משפיעת יום אחד או יומים, ואחר כך מתחלקת בחברתה (וכו), וכל היה הפשעה הפסקא אשר היה עם מלת שרה בחו חליו השלום בלדוהרה, כפי שמשפיע מילדיו ונכדיו אשר שמעו מפייה, היו אחד שהגוינה ופנה לשפש בביתו של רבינו, הגיע רבינו וקלה מיד לקדור אשר היה בעליו וקום היה עוסק בתורה כל ימיו כפספרסם, ואמריו כל בני ביתו שפכו לבניו כוס חמין לשלות ונחיש לו, והספלה הלידה שרה בחו בעליו וקמה לפניה איש אחד יושב עם רבינו ולמדים יחד, והכניה להם שם סודות לשעות ונאשר עליהם לעלילה הקאה שם את רבינו יושב לבדו, והתפלא

בידוע ומפרסם לכל, שרר גדולו ישראלי בני ספרד שפדור הזה, קלם הולכים ומתנהגים על פי ספיקו של רבינו כספרו בן איש חי וכן כן שפיעי מהרב הגאון רבי אריה הראל שליט"א, חתנו של רבינו גאון וקדוש וישראל, איש האלקים, רבי ישראל אבוהצירא (הבאבא סאלי) זכרון צדיק וקדוש ללככה לתי העולם הבא, שכל הנהגותיו ודרכיו של חמיו הבאבא סאלי זכותו וגו' עליו, היו על פי פסדיו רבינו הקדושים כפספר בן איש חי...)

גדול הדור - חד בדרא בנגלה ובנסתר

והנה לדבר בשבחיו של צדיק, הוא רבינו זכר צדיק ללככה, זה אינו בלחטו כלל, כי אינו אהנו יודע עד מה נאפלו מקצת מן הפקעת מגדלות לאינו שעור של רבינו זכר צדיק ללככה, הגדול בעננים אשר בתורתו ויראתו ומשינו היו חובק פשע ורעות עולם, בקי בכל מדרי ומכניו התורה, והנה בבחינת "חד בדרא" דבור, שפסע כל חליו התורה הנגלה והנסתר גם יחד היו גאודים ושקושים בלככו בעקמות נפלאה, וכל הוראה יראה שפכר פשה דורות מלפני דורו של רבינו לא נמצא אדם גדול כזה שהיה גדול וקבו ושלם לגמרי בכל חליו התורה הו בתורת הנגלה והו בתורת הנסתר, כי בידוע היו קאה מכותביו האחרונים שהיו גדולים מאד בעקר בתורת הנגלה, והיו קאה שהיו גדולים מאד בעקר בתורת הנסתר, אצל רבינו היה גדול ושלם בשפיה התורות יחד גם בנגלה וגם בנסתר, ותרנותו של רבינו וצדקותו היו מפרזים עליו בכל כחות תכל, ומכל תפסות וישראל היו שולחים אליו שאילות הו בנגלה והו בנסתר.

רבינו היה חד בדרא שהיו ידוע ומכין בתורת הארץ זכרון ללככה לעמקם ולאמתם - כל המקבלים מתקופת רבינו עד היום, קלם הולכים לאור פסדיו הלכותיו והכותבו של רבינו בתורת הארץ זכרון ללככה

ותורתו של רבינו כפספרסם היה הו בהלכותיו של תורת הנגלה והו בהלכותיו של הנסתר על פי רבינו הארץ זכרון ללככה, ובידוע שכל הנגלותיו של רבינו הם על פי עקמות דברי הארץ זכרון ללככה שרבינו היה חד בדרא שהיו ידוע ומכין בתורת הארץ זכרון ללככה לעמקם ולאמתם, כך שכל המקבלים מתקופת רבינו עד היום, קלם הולכים לאור פסדיו הלכותיו וכותבו של רבינו בתורת הארץ זכרון ללככה.

ואל תתמה על זה קורא יקר מנו לו זה שאנו מכנים את רבינו "חד בדרא" בגדלותו בתורה, והנה היו דבורו פשה גדולים מאד הו בחסדיו כפספר וכו' בחסדיו אשכנז שאבותו דור.

רבינו ונאל אותה לפה הכניה שמי פוסות, וננתה לו שראתה שיושב עמו עוד איש אחד ויכניה לו מן לשלות, וכששע זאת רבינו אמר לה זכרת לראות את אליהו הנביא, והזכירה רבינו שלא תגלה מה שראתה לאח אדם, וכן עשהה כרת שרה בחו חליו השלום, שפכה על סוד הו מללכותו פקשר כל ימי חמיו של רבינו, וכן לאחר פטירתו פסרה זאת למשפחה, עד באו הפשעה, ופנה נכיר ונלמד אסס כצחו מגדלות של רבינו אשר זכר לגלוי אליהו זכרון ללככה.

גלויים ורוחניים

ובהקשר לגלויים ורוחניים אשר היו לרבינו, כדאי להוסיף גם את הפשעה הנפלאה אשר ספר חכם רבי יהושע שרבינו זכר צדיק ללככה (כפי שמשפיע מפי אחד מספריו שהוא תלמידו חכם גדול ופסלן שליט"א, ספיר הקדש דרושלים, ואמר לי ששפע בעדה זאת מסבו הוא רבי יהושע שרבינו עממי שהיה בעל הפשעה והוא, דכומן של רבינו זכר צדיק ללככה היו מתנהלות בבגדד שמעות מפלאות על גלויים ורוחניים שפועלים לבניו, וזה היה על ידי שפאשר היה רבינו עוסק בתורה לבדו בחדרו, היו רואים בחדרו אנשים זרים או שוקעים מסדרו כולות של אנשים זרים ולא ידועים.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

...פלא יועץ

המפרש מעמוד א...

הרגיל בספר הזוהר והתיקונים וספרי המקובלים בעיניו יראה ולבבו יבין גודל מעלת חכמה זו וימסור נפשו עליה ולפנים צערא אנגרא.

וכנהו רבות מאמרים ממפררים את הלב, ובואדי שאין הקב"ה בא בטרוניא עם ברוותיו וכל אנו אינו חלף כשעורו, ובכיוון הכתוב ומדבר, הנה כי כן חיובא רמאי על כל ת"ח לאחר שמילא כריסו במרמא ופוס' שיפנה את עצמו לטייל בפרסד וישתדל ברוב עז ותעצומות כיד ה הטובה עליו ליכנס בחכמה זו וצריך שיקדים לקיים התנאים הצריכים לחכמה זו כמפורש בהקדמת עין החיים למורה"ו ובתשובה חות' יאיר ובשאר ספרי המקובלים, ואז מליון לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר, ועול יסבול ולא יכול כדי לזכות לחכמה זו, כי גדול כבודו בשמים ממעל שעושה נחת רוח גדול ליוצרו. **והרגיל בספר הזוהר והתיקונים וספרי המקובלים בעיניו יראה ולבבו יבין גודל מעלת חכמה זו וימסור נפשו עליה ולפנים צערא אנגרא. אמנא אמי שאני לא יד בחכמה זו לא ימנע משוט בארש' ורעות החיים ספרי המקובלים המפרשים כונת התפילות וברכות ומצות על פי הסוד כי אז בשעת מעשה יתלבה לבו באורו כי הם דברים העומדים ברומו של עולם עמוק עמוק וגבוה מעל גבוה, אשרי ילוד אשה הבונה בשמים ועליותו, ולא יאה עובד בתפילתו לקבל פרס, רק יכיון לתקן בשרו לך קדושים אשר חכמה ואדירי כל חצי בם וכלו למו אב יעקב שמעשה ידינו יכונן עליו.**

כלל הדברים שאמרו שמי שלא טעם חכמה זו לא טעם טעם יראת חטא ולהיות עובד אלקים ביראה ואהבה ושמחה רבה כדת מה לעשות.

וגם הוראה ספרי המקובלים בלבבו יבין מעט כי גדול אדונו ולגדולותו אין חקר, ויבין מעט עד נכמה מניע פנים החוטא ומה גורם פנים וקלקול גדול על כל דהוא דבר פשע, ומה גדלה רעת חרבן בית המקדש אשר גרמו בעונותיו הרבים באופן שראוי לאדם להתמרסר בזוהר אלה ולחוריד כנחל דמעה מאין הפגות, וכל קבל דגא המבין יבין מה נעשה בשמים ממעל על ידי תפילתו ומצוותיו ולימודיו וכשבתות וראש חדש ובחגים ובמועדים באופן שישמח ישראל בעושו בשמחה ובטוב לבב יותר מרוב כל. **כלל הדברים שאמרו שמי שלא טעם חכמה זו לא טעם טעם יראת חטא ולהיות עובד אלקים ביראה ואהבה ושמחה רבה כדת מה לעשות.** והמרגיל עצמו לחזות בנועם ספרי המקובלים בעיניו יראה כי אין דבר רק ממנו שאפילו באכילה ושתייה ושאר כסות ועונה ודרכי חיבת איש לאשתו וכדומה, ואפילו בציצית חוץ, בכל יש רזין עילאין ובונה עולמות, ובכלל שיעשה הדברים כתיקונן בלי סרך איסור, ויכיון לבו לשמים, אשרינו מה טוב חלקנו, ועל כן, טוב לגבר שניהו לקיים כל דבר על פי הסוד כמנהגו של חסידים, ואף שאינו יודע הסוד, מעשה ידינו כוננה עליו ועושה נחת רוח ליוצרו.

(פלא יועץ אית' ס' סוד)

הפרנסה והגאולה בזכות רשב"י ותורתו

דוד המלך אומר בתהלים פרק נ"א פסוק ט': **"תחטאנו באבוא ואטרה תכנסני ומשגל אלבני"**, רמזים נפלאים שנתגלו בפסוק זה שהכל מדבר מהאור הקדוש ורבי שמעון בר יוחאי עליו השלום. כך:

"תחטאנו ת" - תיקון, תחטאנו גיטריה 78 = לחם. זאת אומרת תיקון לפרנסה. **"באבוא"** ראשי תיבות: **באמירת זוהר ותיקונים בשבת או: אמירת זוהר ותיקונים בשבת גמני.**

"ואטרה" ועל ידי זה אטרה לעבודת השם יתברך.

"תכנסני" גיטריה **רש"ב = בבי שמעון מגן בעדינו.**

"ומשגל" ראשי תיבות: **יבוא משיח לעמינו גאולה**

"אלבני" ראשי תיבות: **יזכו במהרה לארצנו ונפלאות גמל.** ("ברכת משה" חלק א').

בעל הלשם בקש הספקה מפעל בן איש חי

אכל בא נא וראה מה אפר על רבינו אחד מגדולי חכמי ישראל שבאותו הדור, הוא רבינו הקדוש המקובל אלקי רבי שלמה אלקשיב זכר צדיק וקדוש לברכה (שהוא סבו של מן הגאון רבי יוסף שלום אלקשיב שליט"א) בעל הספר הנראה "לשם שבו ואחלקה" פרוש על העין חיים ונהג חושב בנאחז מגדולי הדור ההוא, וכמו שידוע ומפרסם שפרו בעל החפץ חיים והפנשה ברובה נסע לראותו ונחזות בנעם פניו, וגם אפר לאחז שחלק לפנש את בעל הלשם, שצדאי לראותו, כי מי ידע אם בעולם הבא נזכה לראותו (אולי). ומכאן נכתב את ספר הדברים. דנהו צדאי בנאחז הוציא בעל הלשם הנזכר לעיל את ספרו "לשם שבו ואחלקה" לאור, שלח אותו לרבינו הן איש חי לתת לו הספקה על ספרו, ורבינו צדאי שחם מאל בעל הספר ואפר על בעל הלשם שהוא "ארי בפתתרים". וקושש בעל הלשם זכר צדיק לברכה שרבינו זכר צדיק לברכה היה נתיחא לו מאד ושמח מאד מספרו, אפר על זה שאם היה ידע שרבינו יסקים לספרו היה כבר מציא את החלק השני, כי מתחת ענותנותו לא היה מתייך את חקטו למאפה, ומתחתו של רבינו מספר עורוזה אותו להוציא לאור גם את החלק השני ומכאן הגאון רבי שלמה זלמן אורבך זכר צדיק לברכה, היה גדול לספר עבדה זאת, ומוסיף ואומר שפגאן רואים שגם אדם גדול זקוק לעזיד.

ונהג בקה"ק לספר זה, מציאתו בחסדי השם יתברך דבר נפלא במאסף התורני הנקרא "ישורון" (חלק ה' עמוד תרס"ד) שם מביא מתקבץ מרבי צבי הירש פרבר זכר צדיק לברכה שהיה רבה של העיר לונדון, ונהג לשפש תקופה מסוימת את בעל הלשם, ושמע פניו הרבה דברי תורה וחקמה, ובתב שם בין היתר במקבולו, ששאול את בעל הלשם למה לא לחס הספקה על ספרו לשם שבו ואחלקה, ומתשובתו של בעל הלשם נלמד וגיר את דגלתו של רבינו בעיני חכמי דורו. ונהג לשוננו של רבי צבי הירש פרבר: **לדעת הנהגה כי יושלתי (את בעל הלשם) למה לא יקבל הספקות (על ספרו לשם שבו ואחלקה).** ואפר לי, כי אחד הוא ידע, חד צדקא בגנלה ובנסתרות, והוא הגאון הנראה רבינו יוסף חיים מפגזד זכותו יגן עלינו, כי ראה ספריו בגנלה ובנסתרות ונקיר בר גדלותו, יחיד בדור. ושלח לו כתביו ונתעבב הרבה שבעות תשובתו, זאת אומרת כי עני דברים הרבה, והקשים וכו' עד כאן לשוננו עני שם.

ההקדמת "אוצרות פריק בן איש חי" עם הערות והוספות המפרש יבוא בעז"ה

ונהג פעם אחת פאשר נודע לחכמי הישיבה שבעת היות נשענים מתדורו של רבינו אהרן קולות הלא ידועים, ורבו לחקר את פשרם של קולות אלו, ופי הוא זה אשר מתגלה לרבינו, ונהג פתרו חכמי הישיבה את רבי יחושע שרבינו זכר צדיק לברכה שהוא יהיה השלים לברכה הדבר, ושלחו אותו לשאול את רבינו איזה קשה בחקטת ההפלה אשר שמו פניו, והוא יעלה לעלה ונגם לחדור של רבינו לשאל השקשה, ואז יראה מי נמצא בדבור ומה פשרם של האנשים הזרים אשר נמצאים עמו, וכן עשה חכם רבינו יחושע שרבינו זכר צדיק לברכה, ונהג בהיותו עולה בסדרות הגלילה פתאם יצא לקראתו רבינו מתדורו, ופנה אליו, ואמר: חכם יחושע, בשיטה שאלים שאלה נך וכן, כל ונאמר להם שהשקשה היא נך וכן, ומיד נגסם חזרה למדור וסגר הדלת אחריהם... וכתו יגן עלינו. אמן.

2 ראה לקמן הספור עם הצדדים הקדוש רבי יחושע מפעלזא זכותו יגן עלינו.

3 הספקת נמצא אצל הגאון רבי שרביה דבליצקי שליט"א

הקדוש ברוך הוא נסים וגבורות
לישראל בלילה - אף כאן עשה
הקדוש ברוך הוא לשרה נסים
וגבורות בלילה.

רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים א)
ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים
ראשי. אמר דוד, אף על גב שכל
בני העולם יבואו לערף עמי קרב
- ואתה ה' מגן בעדי. בא ראה,
כתוב מגן בעדי. אמר דוד
לקדוש-ברוך-הוא: רבונו של
עולם, מפני מה לא עושים בי
חתימה של ברכה כמו שחותמים
ברכה באברהם, שכתוב אנכי
מגן לך, ואומרים מגן אברהם?
אמר הקדוש ברוך הוא לדוד:
אברהם כבר בחנתיו ויצרפתי,
ועמד לפני בקיום שלם. אמר לו
דוד: אם כך, (שם כו) בחנני ה'
ונסני צרפה כליותי ולבי. כיון
שעשה אותו הדבר של בת שבע,
נזכר דוד לפניו על מה שאמר.
אמר (שם יז) בחנת לבי פקדת לילה
צרפתי כל תמצא זמתי כל יעבר
פי.

אמר, אני אמרתי בחנני ה'
ונסני, ואתה בחנת לבי. אני
אמרתי צרפה כליותי, ואתה
צרפתי כל תמצא, לא מצאת
אותי כראוי. זמתי כל יעבר פי -
מי יתן והדבר הזה שחשבתי,
שלא יעבר את פי. ועם כל זה
חותמים בו הברכה, שאנו
אומרים מגן דוד. ומשום כך
אמר דוד, ואתה ה' מגן בעדי
כבודי ומרים ראשי. (תה) ודאי
דרגה זו הכבוד שלי שאני
מתעטר בו.

ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו
אתו. בא ראה, הקדוש ברוך הוא
מגן לצדיקים שלא ישלטו בהם
בני אדם, והקדוש ברוך הוא הגן
על אברהם שלא ישלטו בו ובאשתו.

עבד לה קדשא בריך הוא לשרה נסין
וגבוראן ליליא.

רבי יוסי פתח ואמר (תהלים ג)
בועדי כבודי ומרים ראשי. אמר דוד אף
על גב דכל בני עלמא ייתון לאגחא בי קרבא,
ואתה יי מגן בעדי. תא חזי, כתיב מגן בעדי.
אמר דוד לקדשא בריך הוא, רבונו של עולם
מפני מה לא עבדי בי חתימה דברכה כמה
דחתמי ברכה באברהם דכתיב אנכי מגן לך.
ואמרי מגן אברהם.

אמר ליה קדשא בריך הוא לדוד, אברהם
כבר בחנתיו ויצרפתי וקאים קמאי
בקיומא שלים. אמר ליה דוד אי הכי (תהלים כו)
בחנני יי ונסני צרפה כליותי ולבי. כיון דעבד
ההיא מלה דבת שבע אדבר דוד קמיה על
מה דאמר. אמר (תהלים יז)
לילה צרפתי כל תמצא זמתי כל יעבר פי.
אמר אנא אמינא בחנני יי ונסני ואנת בחנת
לבי. אנא אמינא צרפה כליותי ואת
צרפתי כל תמצא לא אשפחת לי כדקא
יאות. זמתי כל יעבר פי. מאן יתן והאי מלה
דחשבית דלא יעבר לי פומאי, ועם כל דא
חתמין ביה ברכה דקאמרן מגן דוד, ובגין כך
אמר דוד ואתה יי מגן בעדי, כבודי ומרים
ראשי. (ד"א ל"ג והאי) ודאי דרגא דא יקרא דילי
דאנא מתעטרנא ביה:

ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אותו. תא
חזי, קדשא בריך הוא איהו מגן
לצדיקייא דלא ישלטון בהו בני נשא,
וקדשא בריך הוא אגין על אברהם דלא
ישלטון ביה ובאתתיה.

הא חזי, שכינתא לא אתעדי מנה דשרה כל
ההוא ליליא, אתא פרעה למקרב
בהדה, אתא מלאך ואלקי ליה, כל אימת
דאמרה שרה אלקי הוא מלקי, ואברהם הוה
מתקיף במאריה דהא שרה לא יכלין
לשלטא עלה דהא הוא דכתיב, (משלי כח)
וצדיקים ככפיר יבטח, והכא נסיונא הוא
דלא הרהר אבתריה דקודשא בריך הוא.

אמר רבי יצחק תא חזי, דבגין כך לא פקיד
קדשא בריך הוא לנחתא למצרים אלא
הוא עצמו מגרמיה נחת, בגין דלא יהא
פתחון פה לבני עלמא דאמר ליה פן ולבתר
אצטער על אתתיה.

רבי יצחק פתח ואמר (תהלים צב)
יפרח בארז בלבנון ישגה. צדיק בתמר
יפרח. מפני מה אקיש צדיק לתמר. מה תמר
פיון דגורין ליה לא סליק עד זמן סגיא, אוף
הכי צדיק פיון דאתאביד מעלמא לא סליק
אחר תחותיו עד זמן סגיא. בארז בלבנון
ישגא אוף הכי נמי.

בתמר יפרח מה תמר לא סליק אלא דבר
ונוקבא. אוף הכי צדיק לא סליק
אלא דבר ונוקבא, דבר צדיק ונוקבא צדקת,
כגוונא דאברהם ושרה. בארז בלבנון ישגא
מה ארז בלבנון עלאה על פלא וכלא יתבי
תחותיו, אוף הכי צדיק הוא עלאה על פלא
וכלא יתבי תחותיו. ועלמא לא קיימא אלא
על צדיק חד דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם.
ועליה קאים עלמא, ובגיניה אסתמיה, ועליה
אשתיל.

רבי יהודה אמר והא תנינן דעל שבועה
סמכין עלמא קיימא דכתיב, (משלי ט)
חצבה עמודיה שבועה. אמר ליה רבי יוסי

בא ראה, השכינה לא וזה משרה
כל הלילה ההוא. בא פרעה
לקרב אליה - בא המלאך והלכה
אותו. כל פעם שאמרה שרה
הלכה - היה מלקה. ואברהם
היה מחזיק ברבונן, שהרי על
שרה לא יכלו לשלט עליה. והו
שכתוב (משלי כח) וצדיקים ככפיר
יבטח. וכאן הנסיון שלא הרהר
אחר הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי יצחק, בא ראה
שמשום כך לא צוה הקדוש
ברוך הוא לרדת למצרים, אלא
הוא עצמו מעצמו ירד, כדי שלא
יהיה פתחון פה לבני העולם
שאמר לו פן, ואחר כך הצטער
על אשתו.

רבי יצחק פתח ואמר, (תהלים צב)
צדיק בתמר יפרח בארז בלבנון
ישגה. צדיק בתמר יפרח, מפני
מה הקיש צדיק לתמר? מה תמר
פיון שגורין אותו לא עולה עד
זמן רב - אף כך צדיק, פיון
שאבד מן העולם, לא עולה אחר
תחתיו עד זמן רב. בארז בלבנון
ישגה - אף כך גם.

בתמר יפרח - מה תמר לא עולה
אלא זכר ונוקבה, אף כך הצדיק
לא עולה אלא זכר ונוקבה. הזכר
צדיק והנוקבה צדקת, כמו
שאברהם ושרה. בארז בלבנון
ישגה - מה הארז בלבנון עליון
על הכל והכל יושבים תחתיו -
אף כך הצדיק הוא עליון על
הכל והכל יושבים תחתיו.
והעולם אינו עומד אלא על
צדיק אחד, שכתוב (משלי י) וצדיק
יסוד עולם. ועליו העולם עומד,
ובגללו נסמך, ועליו נשתל.

רבי יהודה אמר, והרי שנינו
שעל שבועה עמודים העולם
עומד, ככתוב (שם ט) חצבה
עמודיה שבועה. אמר לו רבי
יוסי, כך הוא ודאי, אבל [כאן] כל

הָאֲחֵרִים בְּשִׁבְעֵי הֵם עוֹמְדִים,
שֶׁהוּא סִמָּךְ שֶׁל הָעוֹלָם, וְהוּא
צָדִיק, וְזֶה מִשְׁקָה (את הַטָּלָם) וּמְרוּה
אֶת הָעוֹלָם [מִן הַכֵּל] וְנָן לִפְלִי וְעָלִיו
כְּתוּב (ישעיה ג) אֲמָרוּ צָדִיק כִּי טוֹב
כִּי פָרִי מַעֲלִיָּהֶם יֵאָכְלוּ, וְכְתוּב
(תהלים קמה) טוֹב ה' לִפְלִי וּרְחֵמִיו
עַל כָּל מַעֲשָׂיו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָרִי כְּתוּב
(בראשית ב) וַיְהִי יוֹמָא מַעֲדָן
לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. זֶה הוּא
הַעֲמוּד שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו
וְהוּא מִשְׁקָה לְגֵן (הַעֲדוּן), וְהַגֶּן
נִשְׁקָה מִמֶּנּוּ, וּמִמֶּנּוּ עוֹשֶׂה פְרוֹת.
וְכָל הַפְּרוֹת פּוֹרְחִים בְּעוֹלָם וְהֵם
הַקָּיִים שֶׁל הָעוֹלָם, הַקָּיִים שֶׁל
הַתּוֹרָה. וּמִי הֵם? נִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם פְּרִי מַעֲשָׂיו שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשּׁוּם כֵּן
בְּכָל לֵילָה וְלֵילָה נִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים עוֹלוֹת.

וּבְשִׁנְחָדָק הַלֵּילָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בָּא לְגֵן הַעֲדָן לְהַשְׁתַּעֲשֹׁעַ
בָּהֶם. בְּמִי? אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
בְּכֻלָּם. בֵּין אוֹתָם שְׁמִדוֹרָם
בְּעוֹלָם הַהוּא, וּבֵין אוֹתָם
שְׁיוֹשְׁבִים בְּמִדּוֹרָם בְּעוֹלָם הַזֶּה,
בְּכֻלָּם מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה.

בֵּא רָאָה, הָעוֹלָם שֶׁלְמַעְלָה צָרִיף
אֶת הַתְּעוֹרְרוֹתָיו שֶׁל הָעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן. וּכְשֶׁנִּשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים
יוֹצְאוֹת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלוֹת
לְמַעְלָה, פֶּלֶן מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּאוֹר
שֶׁלְמַעְלָה בְּדַמוֹת נִכְבְּדָה, וּבָהֶם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ
וְתֹאבֵל לָהֶם, שֶׁהֵם פְּרִי מַעֲשָׂיו,
וְעַל זֶה נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל שְׁנֵי לָהֶם
נִשְׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת בְּנִים לְקְדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דברים יד)
בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. בְּנִים
וְדָאִי, פְּרִי מַעֲשָׂיו.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אֶפְלוּ אוֹתָם
שְׁבַע עוֹלָם הַזֶּה וְשֶׁל הָאָרֶץ. אֵיפֹה?

הָכִי הוּא וְדָאִי, אָבֵל (הָבָא) בְּלָהוּ אַחֲרֵינִין
בְּשִׁבְעֵי עָאָה (דף פב ע"ב) קִיַּיְמִי דָּאִיהוּ סִמָּכָא
דְּעֻלְמָא, וְאִיהוּ צָדִיק וְדָא אֲשָׁקִי (לְעֻלְמָא) וְרוּי
עֻלְמָא (ס"א מִן בְּלָא) וְנָן כְּלָא. וְעָלִיהָ כְּתִיב (ישעיה ג)
אֲמָרוּ צָדִיק כִּי טוֹב כִּי פָרִי מַעֲלִיָּהֶם יֵאָכְלוּ.
וְכְתִיב, (תהלים קמה) טוֹב יי לִפְלִי וּרְחֵמִיו עַל כָּל
מַעֲשָׂיו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָא כְּתִיב, (בראשית ב) וַיְהִי
יוֹמָא מַעֲדָן לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. דָּא הוּא
סִמָּכָא דְּעֻלְמָא קָאִים עָלֶיהָ, וְאִיהוּ אֲשָׁקִי
לְגִנְתָּא (דְּעוֹד) וּגִנְתָּא אֲשַׁתְּקִי מִנֶּיהָ וּמִנֶּיהָ עֲבִידָא
פִּירִין. וְכָלֵהוּ פִּירִין פָּרְחִין בְּעֻלְמָא וְאֲנוּן
קִיּוּמָא דְּעֻלְמָא קִיּוּמָא דְּאוֹרֵייתָא, וּמֵאן
נִינְהוּ, נִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקֵינָא דְּאֲנוּן פְּרִי עוֹבְדוּי
דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֵּן בְּכָל לֵילָא
וְלֵילָא נִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקֵינָא סֻלְקָן.

וְכַד אַתְּפֻלַּג לֵילָא קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי
לְגִנְתָּא דְּעָדָן לְאַשְׁתַּעֲשֹׁעַ בָּהּ. בְּמֵאן.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּכָלֵהוּ, בֵּין אֲנוּן דְּמִדּוּרֵיהוֹן
בְּהֵהוּא עֻלְמָא, בֵּין אֲנוּן דִּיתְבִּי בְּמִדּוּרֵיהוֹן
בְּהֵאִי עֻלְמָא, בְּכָלֵהוּ מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ בָּהּ קֻדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּפִלְגוֹת לֵילָא.

הָא חֲזִי, עֻלְמָא דְּלַעֲיֻלָּא אֲצִטְרִיף
לְאַתְעָרוּתָא דְּעֻלְמָא תַּתָּא, וְכַד
נִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקֵינָא נִפְקִי מֵהֵאִי עֻלְמָא וְסֻלְקִי
לַעֲיֻלָּא כְּלָהוּ מִתְּלַבְּשִׁי בְּנֵהוּרָא דְּלַעֲיֻלָּא
בְּדִיוּקְנָא יָקָר, וּבֵהוּ קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ וְתֹאבִיב לוֹן דְּאִינְהוּ פְּרִי עוֹבְדוּי,
וְעַל דָּא אֲקִרוּן יִשְׂרָאֵל דָּאִית לוֹן נִשְׁמַתִּין
קְדִישִׁין בְּנִין לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאַתְּ
אָמַר (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַיְי אֱלֹהֵיכֶם, בְּנִים
וְדָאִי אִיבָא דְּעוֹבְדוּי.

אָמַר רַבִּי יִיסָא וְאֶפְלוּ אֲנוּן דְּבֵהֵאִי עֻלְמָא

אמר לו, משום שבחצות הלילה כל אותם צדיקי אמת, כלם מתעוררים לקרא בתורה ולשמע את תשבחות התורה. והרי נתבאר שהקדוש ברוך הוא וכל אותם הצדיקים שבתוך גן העדן כלם מקשיבים לקולם, וחוט של חסד נמשך עליהם ביום, שבתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי.

ועל כן התשבחות שעולות בלילה לפניו, זו תשבחת שלמה. בא ראה, בשעה שישיראל היו סגורים בכתיהם כשהרג הקדוש ברוך הוא בככורי מצרים, היו אומרים הלל ותשבחות לפניו. בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה, שאם תאמר שהיה יושב או שוכב במטתו והיה אומר שירות ותשבחות - לא, אלא כמו שכתוב (שם קט) חצות לילה אקום להודות לך. אקום ודאי בעמידה להתעסק בשירות ותשבחות של התורה. ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפילו בימי מלך המשיח הוא מלך המשיח, אם מן החיים הוא - דוד שמו, ואם מן המתים הוא - דוד שמו. והוא היה מתעורר בבקר בטרם יבא, שכתוב (שם נז) עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר.

בא ראה, כל אותו הלילה ששרה היתה אצל פרעה, באו המלאכים העליונים לומר לקדוש-ברוך הוא בשירות ותשבחות. אמר להם הקדוש ברוך הוא: כלכם לכו ועשו מכות גדולות במצרים, סימן למי שאני עתיד לעשות אחר כך. זה מה שכתוב וינגע ה' את פרעה נגעים גדלים וגו'.

בא ראה מה כתוב, ויקרא פרעה

(דאעא), היאך. אמר ליה בגין די בפלגות ליליא כל אנון זכאי קשוט פלהו מתערי למקרי באורייתא ולמשמע תשבחן דאורייתא, והא אתמר דקדשא בריך הוא וכל אנון צדיקנא דבגו גנתא דעדן פלהו צייתין לקליהון, וחוטא דחסד אתמשך עלייהו ביממא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי.

ועל דא תשבחן דסלקין בליליא קמיה דא תושבחה שלים. תא חזי, בשעתא דישראל הוו סגירין בבתייהון פד קטל קדשא בריך הוא בכוריהון דמצראי, הוו אמרי הלילא ותשבחן קמיה.

תא חזי, דדוד מלכא הוה קם בפלגות ליליא, דאי תימא דהוה יתיב או שכיב בערסיה והוה אמר שירין ותושבחן, לא, אלא כמה דכתיב (תהלים קט) חצות לילה אקום להודות לך. אקום ודאי בעמידה לאתעסקא בשירין ותושבחן דאורייתא. ובגין כך דוד מלכא חי לעלמין, ואפילו ביומי מלכא משיחא איהו מלכא. דהא תנן מלכא משיחא אי מן חייא הוא דוד שמיא ואי מן מתייא הוא דוד שמיא, ואיהו הוה אתער בצפרא עד לא ייתי דכתיב, (תהלים נז) עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר.

תא חזי, כל ההוא ליליא דשרה הות לגביה דפרעה אתו מלאכי עלאי לזמרא ליה לקדשא בריך הוא בשירין ותושבחן, אמר להו קדשא בריך הוא כלכו זילו ועבדו מכתשין רברבין במצרים, רשימו למאן דאנא זמין למעבד לבתר, (דא) מה כתיב וינגע יי את פרעה נגעים גדולים וגו'.

תא חזי, מה כתיב ויקרא פרעה לאברהם וגו'.

לְאַבְרָם וְגו'. מִנֵּינִי הִיָּה יוֹדֵעַ, שֶׁהָרִי לֹא כְּתוּב כָּאֵן כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּאַבְרָמָלֶךְ, שֶׁכְּתוּב וַעֲתָה הָשֵׁב אֶשֶׁת הָאִישׁ כִּי נָבִיא הוּא וְגו', וְכָאֵן לֹא אָמַר לוֹ דְּבָר?

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָרִי כְּתוּב עַל דְּבַר שְׂרִי אֶבְרָם. דִּהְכִי הוּוּ אֶמְרִי לִיה, עַל דְּבַר שְׂרִי אֶשֶׁת אֶבְרָם. דִּהָא לֹא הָוָה מְמַלִּיל עֲמִיָּה כְּמָה דְּמַמְלִיל בְּאַבְרָמָלֶךְ, אֶלָּא בְּמַלְאָה דָּא אֶתְמַר וְלֹא יִתִּיר, מִכְּתָשָׁא דָּא עַל דְּבַר שְׂרִי אֶשֶׁת אֶבְרָם אִיחִי, וְלֹא הָוָה מְלִיל (דָּא) עֲמִיָּה, בְּדִין יָדַע (הוּא) דִּהָא אֶתְתִּיָּה דְּאַבְרָהָם אִיחִי, מִיד וַיִּקְרָא פְּרַעָה לְאַבְרָם וַיֹּאמֶר וְגו'.

וַיֵּצֵא עָלָיו פְּרַעָה אֲנָשִׁים. לָמָּה בְּגִין דְּלֹא יִקְרַב בַּר נֶשׁ בְּהוּ לְאַבְרָשָׁא לֹזֵן. וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתוֹ, לְוִיָּה עֲבָדוּ לִיה בְּכָל אֶרֶצָא דְּמִצְרַיִם. אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָכִי אֲנִתָּ זְמִין לְמַעַבְדַּב לְבָנוּי אַתָּ תוֹזִיף לֹזֵן מֵאַרְעָךְ דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת יג) וַיְהִי בְּשַׁלַּח פְּרַעָה אֶת הָעָם דְּאוֹזִיף לֹזֵן מִכָּל אֶרְעִיָּה. אָמַר רַבִּי אֲבָא כָּל כֶּף לָמָּה אֲזִדְּמָן לִיה לְאַבְרָהָם וּלְמֵאִי אֵיִצְטְרִיף, אֶלָּא בְּגִין

לְגַדְלָא שְׁמִיָּה דְּאַבְרָהָם וְשִׁרָה בְּעַלְמָא, (דִּף פג ע"א) דְּאַפִּילוּ בְּמִצְרַיִם דְּאַנּוּן חֲרָשֵׁי עַלְמָא וְלֹא הָוָה יָכִיל בַּר נֶשׁ לְאַשְׁתְּזִיב מְנִיָּהּ. אֶתְגַּדַּל אֶבְרָהָם וְאַסְתְּלִיק לְעִילָא הָדָא הוּא דְּכְתִיב וַיַּעַל אֶבְרָם מִמִּצְרַיִם, לֹאֵן אֶתֶר הִנֵּגְבָה. (וּמֵאִי הוּא וְאַשְׁתּוּ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, אֶלָּא לְאוֹדְעָא דְּלֹא גָלוּ מִנִּיהּ מִדְּעָם מֵאַנּוּן מִתְּנֵן דְּהִבּוּ לִיה בְּרִיל שְׁרָה דְּהֵאָא לְמַלְכָּא)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא חֲזִי, כָּלָא רְזָא דְּחֻכְמָתָא אִיחִי, וְקָא רָמֵז הָכָא בְּחֻכְמָתָא וְדִרְגִין דְּלִתְתָּא דְּקָא נְחִית אֶבְרָהָם לְעוֹמְקֵיָּא דְּלִהוּן וַיָּדַע לֹזֵן, וְלֹא אֶתְדַבֵּק בְּהוּ, וְתַב לְקַמִּי מְרִיָּה. וְלֹא אֶתְפַּתָּא בְּהוּ כְּאַדָּם

רְבוּנוֹ, וְלֹא הִתְפַּתָּה בְּהֵם כְּאַדָּם שֶׁכָּאֲשֶׁר הִגִּיעַ לְדִרְגָּה הֵיחָא הִתְפַּתָּה בְּנֻחַשׁ וְגֵרָם מִנֵּת לְעוֹלָם. וְלֹא הִתְפַּתָּה כְּמוֹ נֹחַ, שֶׁכָּאֲשֶׁר יָרַד וְהִגִּיעַ לְדִרְגָּה הֵיחָא מֵה כְּתוּב? (בְּרַאשִׁית ט) וַיִּשְׁתֶּן מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר

מִנָּא הוּוּ יָדַע, דִּהָא לֹא כְּתִיב הָכָא כְּמָה דְּאַתְמַר בְּאַבְרָמָלֶךְ דְּכְתִיב וַעֲתָה הָשֵׁב אֶשֶׁת הָאִישׁ כִּי נָבִיא הוּא וְגו', וְהָכָא לֹא אָמַר לִיה מִדִּי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק הָא כְּתִיב עַל דְּבַר שְׂרִי אֶשֶׁת אֶבְרָם. דִּהְכִי הוּוּ אֶמְרִי לִיה, עַל דְּבַר שְׂרִי אֶשֶׁת אֶבְרָם. דִּהָא לֹא הָוָה מְמַלִּיל עֲמִיָּה כְּמָה דְּמַמְלִיל בְּאַבְרָמָלֶךְ, אֶלָּא בְּמַלְאָה דָּא אֶתְמַר וְלֹא יִתִּיר, מִכְּתָשָׁא דָּא עַל דְּבַר שְׂרִי אֶשֶׁת אֶבְרָם אִיחִי, וְלֹא הָוָה מְלִיל (דָּא) עֲמִיָּה, בְּדִין יָדַע (הוּא) דִּהָא אֶתְתִּיָּה דְּאַבְרָהָם אִיחִי, מִיד וַיִּקְרָא פְּרַעָה לְאַבְרָם וַיֹּאמֶר וְגו'.

וַיֵּצֵא עָלָיו פְּרַעָה אֲנָשִׁים. לָמָּה בְּגִין דְּלֹא יִקְרַב בַּר נֶשׁ בְּהוּ לְאַבְרָשָׁא לֹזֵן. וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתוֹ, לְוִיָּה עֲבָדוּ לִיה בְּכָל אֶרֶצָא דְּמִצְרַיִם. אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָכִי אֲנִתָּ זְמִין לְמַעַבְדַּב לְבָנוּי אַתָּ תוֹזִיף לֹזֵן מֵאַרְעָךְ דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת יג) וַיְהִי בְּשַׁלַּח פְּרַעָה אֶת הָעָם דְּאוֹזִיף לֹזֵן מִכָּל אֶרְעִיָּה. אָמַר רַבִּי אֲבָא כָּל כֶּף לָמָּה אֲזִדְּמָן לִיה לְאַבְרָהָם וּלְמֵאִי אֵיִצְטְרִיף, אֶלָּא בְּגִין

לְגַדְלָא שְׁמִיָּה דְּאַבְרָהָם וְשִׁרָה בְּעַלְמָא, (דִּף פג ע"א) דְּאַפִּילוּ בְּמִצְרַיִם דְּאַנּוּן חֲרָשֵׁי עַלְמָא וְלֹא הָוָה יָכִיל בַּר נֶשׁ לְאַשְׁתְּזִיב מְנִיָּהּ. אֶתְגַּדַּל אֶבְרָהָם וְאַסְתְּלִיק לְעִילָא הָדָא הוּא דְּכְתִיב וַיַּעַל אֶבְרָם מִמִּצְרַיִם, לֹאֵן אֶתֶר הִנֵּגְבָה. (וּמֵאִי הוּא וְאַשְׁתּוּ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, אֶלָּא לְאוֹדְעָא דְּלֹא גָלוּ מִנִּיהּ מִדְּעָם מֵאַנּוּן מִתְּנֵן דְּהִבּוּ לִיה בְּרִיל שְׁרָה דְּהֵאָא לְמַלְכָּא)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא חֲזִי, כָּלָא רְזָא דְּחֻכְמָתָא אִיחִי, וְקָא רָמֵז הָכָא בְּחֻכְמָתָא וְדִרְגִין דְּלִתְתָּא דְּקָא נְחִית אֶבְרָהָם לְעוֹמְקֵיָּא דְּלִהוּן וַיָּדַע לֹזֵן, וְלֹא אֶתְדַבֵּק בְּהוּ, וְתַב לְקַמִּי מְרִיָּה. וְלֹא אֶתְפַּתָּא בְּהוּ כְּאַדָּם

רְבוּנוֹ, וְלֹא הִתְפַּתָּה בְּהֵם כְּאַדָּם שֶׁכָּאֲשֶׁר הִגִּיעַ לְדִרְגָּה הֵיחָא הִתְפַּתָּה בְּנֻחַשׁ וְגֵרָם מִנֵּת לְעוֹלָם. וְלֹא הִתְפַּתָּה כְּמוֹ נֹחַ, שֶׁכָּאֲשֶׁר יָרַד וְהִגִּיעַ לְדִרְגָּה הֵיחָא מֵה כְּתוּב? (בְּרַאשִׁית ט) וַיִּשְׁתֶּן מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר

ויתגל בתוך אהלה. אהלה
כתוב בה"א.

אבל באברהם מה כתוב? ויעל אברהם ממצרים. שעה לא ירד, ושב למקומו לדרגה עליונה שנדבק בה כבראשונה. והמעשה הזה היה כדי להראות החכמה שהתקנים בקיים שלם כראוי לו ולא התפתה, ועמד בקיים ושב למקומו. הנגבה - זה הדרום, הדרגה העליונה שנאחז בה כבראשונה, שכתוב הלוח ונסוע הנגבה. אף כאן הנגבה - מקום שנדבק בו בראשונה.

בא ראה סוד הדבר, אם אברהם לא ירד למצרים ולא יצטרף שם בראשונה, לא יהיה חלק גורלו בקדוש-ברוך-הוא. כמו זה לבניו, כשרצה הקדוש ברוך הוא לעשות לו [רא' להם] עם אחד, עם שלם, ולקרבם אליו, אם לא ירדו בראשונה למצרים ולא ינדפכו שם, לא יהיו העם היחיד שלו. כמו כן אם לא נתנה הארץ הקדושה לכנען בראשונה וישלט בה, לא היתה הארץ חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא, והכל סוד אחד.

רבי שמעון היה הלוח בדרך, והיה עמו רבי אלעזר בנו, ורבי אבא ורבי יהודה. בעודם הולכים, אמר רבי שמעון, תמהני איך בני העולם לא משגיחים לדעת דברי תורה ועל מה עומדים. פתח ואמר, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשתרך. הפסוק הזה בארונה ובארנו אותו.

אבל בא ראה, נפש האדם, כשהוא עולה למשתו, יוצאת

דכד מטא לה הוא דרגא אתפתא בנחש וגרים מותא לעלמא. ולא אתפתא כנח דכד נחת ומטא לה הוא דרגא מה כתיב, (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. אהלה כתיב בה"א.

אבל באברהם מה כתיב ויעל אברהם ממצרים. דסליק ולא נחית, ותב לאתריה לדרגא עלאה דאתדבק ביה בקדמיתא. ועובדא דא הוה, בגין לאחזאה חכמתא דאתקיים בקיומא שלים כדקא חזי ליה ולא אתפתא וקם בקיומא ותב לאתריה. הנגבה, דא דרום דרגא עלאה דאתאחיד ביה בקדמיתא דכתיב הלוח ונסוע הנגבה. אוף הקא הנגבה, אתר דאתדבק ביה בקדמיתא.

תא חזי, רזא דמלה, אי אברהם לא ייחות למצרים ולא יצטרף תמן בקדמיתא. לא יהא חולק עדביה בקדשא ברין הוא. כגוונא דא לבנוי כד בעא קדשא ברין הוא למעבד ליה (רא' לו) עמא חדא עמא שלים ולקרבא לון לגביה, אי לא נחתו בקדמיתא למצרים ולא יצטרפון תמן, לא הוו עמא יחידא דיליה. כגוונא דא אי לא אתייחיבת ארעא קדישא לכנען בקדמיתא וישלוט בה לא הות ארעא חולקיה ועדביה דקדשא ברין הוא. וכלא רזא חדא.

רבי שמעון הוה אזיל בארחא, והוה עמיה רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה. עד דהוו אזלי, אמר רבי שמעון תוהנא היו בני עלמא לא משגיחין למנדע מלי דאורייתא ועל מה קיימי. פתח ואמר, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשתרך. האי קרא אוקמוה ואוקימנא ליה.

אבל תא חזי, נפשא דבר נש, כד סליק

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְכָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ער"ח אלול תשס"ט לפ"ק.

בס"ד,

יהודי יקר!

ודאי ידוע לך גודל הענין בלימוד ואמירת הזוהר הקדוש לכל אחד ואחד, "בהאי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי" – בספר הזוהר הזה נצא מן הגלות ברחמים. ועוד ענינים רבים ונשגבים שזוכים אליהם על ידי לימוד הזוהר הקדוש [ואפילו באמירתו בלבד].

על כן יצאנו "מפעל הזוהר העולמי" בהשקעה מיוחדת של **חלוקת ספרי הזוהר היומי חנים** לאלו המקבלים על עצמם את הלימוד היומי ומצטרפים למעגל הלומדים. ניתן להצטרף ללימוד באחד מן המסלולים הבאים:

	הספר	זמן לימוד משוער	מספר עמודים ליום	סיום לימוד הספר
א	תיקוני זוהר	3-4 דקות ביום	עמוד אחד ליום	שנה
ב	ספרי הזוהר	3-4 דקות ביום	עמוד אחד ליום	7 שנים
ג	ספרי הזוהר	5-7 דקות ביום	2-3 עמודים ליום	3 שנים
ד	ספרי הזוהר	15 דקות ביום	כ-7 עמודים ליום	שנה

כל הנרשם למסלול א' - יקבל **חנים** בעזהש"ת את ספר תיקוני זוהר ואור הזוהר ועוד.

וכל הנרשם לאחד מן המסלולים ב'-ג'-ד' - יקבל **חנים** בעזהש"ת את כל ספרי הזוהר ותיקוני זוהר ואור הזוהר ועוד, שייצא בס"ד בקרוב. בימים אלו אנו שוקדים על הוצאה חדשה של ספרי הזוהר הקדוש מחולקים לפי לימוד יומי וכן את ספר "אור הזוהר החדש" – שבו קרוב לאלף מאמרים מגדולי הדורות המדברים בשבח העוסקים בזוהר הקדוש. הכולל קונטרסים: "גדולי ישראל והזוהר" - "זוהר לזקנים עם נערים" - "אמירת הזוהר כהלכתה", "לימוד זוהר היומי" "שער התיקונים" "שער הזוהר" "שער ארץ ישראל והזוהר" ועוד קונטרסים על מעלת לימוד הזוהר הקדוש. "תיקוני זוהר היומי" – מחולק לעמוד יומי, בו ניתן בלימוד של 3-5 דקות לסיים את החלק היומי.

ברצוננו שכל יהודי יזכה ללמוד ולסיים את הזוהר הקדוש, בוא והצטרף ל – 60,000 איש שכבר לומדים את הזוהר מידי יום ביומו, תהווה חלק מן הכלל, ותהיה שותף בהצלחת עם ישראל.

גם אם הנך חושב שלא תוכל לעמוד בלימוד יומי, ישנה דרך נוספת בה תוכל להצטרף. ע"י תרומה בשווי של סט זוהר – העומד על סך 36\$ – תזכה שיהודי ילמד מכחך, וכל הלימוד יקף לזכותך. אפשר גם לתרום להוצאת העלונים על הזוהר לע"נ, לברכה להצלחה וכל טוב.

נשמח מאוד אם כבודו יטה שכם לענין נשגב זה, ויקדיש מעט מזמנו, הן למילוי השאלון המצורף בזה, והן לפעילות בעתיד.

מלוי השאלון יתרום מאוד להצלחת המפעל הקדוש.

ונסיים בתפילה יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שתתברכו בכל מילי דמיטב וכדאי הוא רבי שמעון ז"ע ועכ"יא לסמוך עליו, ובפרט בשעת הדחק הידוע בדורינו זה. רשב"י הקדוש בוודאי ימליץ טוב בעדינו בכל עת ובכל רגע ובכל שעה להושיענו בתשועת עולמים אמן.

בברכת:

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדונו בר יוחאי.